

Textus: Máté evangéliuma 23. rész 25-26. versei: „Jaj nektek, képmutató írástudók és farizeusok, mert megtisztítjátok a pohár és a tál külsejét, belül pedig tele vannak rablásvággal és féktelenséggel. Vak farizeus, tisztítsd meg először a pohár és a tál belsejét, hogy azután a külseje is tiszta legyen!”

Kedves Testvéreim!

Sok esetben gondoljuk azt, hogy Jézus kemény szavai, amiket elmondott a farizeusok ellen, azok ott és akkor nekik szóltak. Mi nem vagyunk farizeusok, nem vagyunk képmutatók, nekünk ebből nem szólhat semmi. Nem tudom, hogy ki olvasta már el reggel ezeket a szavakat, és ki volt az, aki elsőre csak úgy átsiklott minden felett. Megmondom őszintén, hogy amikor elolvastam, akkor lapoztam tovább, és azt mondtam magamban, ebből vasárnapi igehirdetés nem lesz. Aztán elkezdtem olvasni úgy, hogy az nem a farizeusoknak szól, hanem nekem. Abban a pillanatban megnyílt ennek a szakasznak az üzenete. Elkezdtem érteni, hogy miért mondta el ezeket Jézus úgy, hogy hallották azt a tanítványok is. Elkezdtem érteni, hogy miért tartották fontosnak az evangélisták, hogy rögzítsék.

Ez a jó néhány mondás, amely a képmutató írástudók és farizeusok ellen szól, nem csak a képmutatást hozza elénk. Hanem annál egy lényegesen fontosabb dolgot. A külső és belső tisztaság kérdését. Keresztyén, Krisztus követő életet ugyanis háromféle állapotban lehet élni. Kettő ezek közül teljességgel rossz, és csak egy olyan út van, amelyik mindenféle formában megfelel a mi Urunk tanításának. Járjuk végig ezt az utat, hogy aztán a lelkünk is eljusson odáig, ahol minket a mi Megváltónk szeretne látni.

Az egyik legelső lépés a hitünkben az szokott lenni, hogy megismerkedünk Jézussal. Halljuk, hogy miként gyógyított, tanított. Megérint bennünket mindennek az ereje, lelkisége. Ahogyan többször olvashatjuk az evangéliumokban is, hogy álmélkodtak tanításán, meg csodálkoztak mindazon, amit tett. Ilyenkor van egy kicsi lelkesedés, és megtörténik a hittanos csoporthoz való csatlakozás, esetleg a hittantáborokon való részvétel, a református gimnáziumba történő jelentkezés, meg a gyülekezeti alkalmak látogatása.

Mi történik ilyenkor? A külső része a dolgoknak rendben van, de a belső még nem alakult ki. Semmi baj nincsen, hogyha ebben az állapotban vagyunk. Semmi baj nincsen, hogyha a gyermekünkön, az unokánkon ezt látjuk. A baj akkor van, hogyha ezen a szinten ragadunk meg. Hiszen akkor a külső fontos lesz, anélkül azonban, hogy a belső is rendeződne. A vége pedig egy képmutató viselkedés lesz. Fontosnak tartjuk, hogy külsőleg Krisztus követőnek lássanak minket, a belső lelkületünk azonban valami egészen másról szól.

Az elmúlt hétvégén Mátraházán a gyülekezeti táborban beszélgettünk arról, hogy mit jelent a Krisztusi szeretet-közösséghez tartozni. Előkerült arról is a szó, hogy vannak olyanok, akik nem szívvvel tartoznak ide, hanem csak szájjal. Elmondtam ott is, és elmondom itt is. A legkártékonyabb az, amikor valaki azt mondja magáról, hogy keresztyén, de valójában nem az. Teljesen mindegy, hogy kiről beszélünk. Arról a lelkészről, aki elveszítette a hitét, és már csak a külső formákat tartja meg. Arról a papról, aki olyan dolgokat tesz, ami semmilyen formában nem méltó az evangéliumi tanításhoz. Arról a gyülekezeti tagról, aki megragadt az első szinten, és nem tudott továbblépni. Kifelé rendezett minden, hiszen itt van a templomban, és még a családi élete is rendben van, de a lelke még nem köteleződött el Krisztus iránt. Azt pedig már csak végső mondatként teszem ide, hogy beszélhetünk arról az országról, kontinensről, politikai pártról, vagy politikusról, aki azt hangoztatja magáról, hogy Krisztushoz tartozik, vagyis keresztyén, de valójában nem az. Az ilyen lelkészek, papok, gyülekezeti tagok, emberek okozzák a legtöbb kárt a mi ügyünknek. A külsőre helyezzük a hangsúlyt, a belső pedig rendetlen. Ennek pedig a következménye az, hogy az életünkben jelen van egy kis Krisztus is, meg egy kis szerencse-váradalom is. Jelen van a hit, de jelen van a babona is. Ez pedig nem működik. Nem lehet egy életet kétfelé szakítani. Ahogyan Illés próféta mondta a népnek a Kármel hegyen. „Miért sántikáltok még kétfelé?” Miért akartok az élő Isten mellett mást is imádni? Aki nem köteleződött el, az nem tud másokat sem Krisztushoz vezetni, sőt éppen ez a magatartás fog másokat távol tartani Tőle.

A mi Urunk ezért kelt ki ilyen keményen a farizeusok ellen. Amikor ugyanis azt mondták, hogy a parancsolatokat megtartják, és a külső látszat ez is volt, csak éppen a lelkület nem volt annak megfelelő, akkor nem magukra hoztak szégyent, hanem az élő Istenre. Amikor mi keresztyének nem azzal a lelkülettel élünk, mint amit Krisztus példaként elénk adott, akkor nem magunkra hozunk szégyent, hanem a mi Megváltónkra. Nem jó az, ha kívülről minden tisztának látszik, de belül nincsen meg a tisztaság.

A második lehetőség az kedves testvéreim, amikor eljutunk a hitre, megismerjük Krisztust, elhatározzuk az Ő erejéből, hogy hozzá csatlakozunk, de az életvitelünk nem annak megfelelő. Meg van a belső tisztaság, de a külső még nincsen meg. Erre mondaná Jézus, hogy hiába tiszta a tál belseje, hogyha kívülről az nem

igazodik hozzá. Mit is jelent ez? Azt, hogy az életemben minden formában Őhöz igazodom. De csak lelkileg, az életvitellel még nem. Ez már sokkal jobb állapot, mint az előző, hiszen a belső lelkiség, a hit, a ragaszkodás, a hűség rendben van, csak még az életemet nem sikerült ennek megfelelően átalakítanom.

Ez pedig rendkívül nehéz folyamat. Sőt mondhatom, hogy ez olyan folyamat, ami nem ér véget addig, amíg a földön élünk. Hiszen miről van itt szó? Küzdünk a bennünk lévő régi dolgainkkal. Van egy ilyen kifejezés, hogy óember. Az énünknek az a része, amelyik bűnös, amelyik nem tud Krisztus irányában elköteleződni. A régi megszokásainkkal is küzdünk, amelyek aztán nem engedik, hogy a külső rend is igazodjon a keresztyén élethez. Az alapvető ellenállás, hogy senki ne világítson rá a hibáinkra. Az rossz érzés. Olyan, mint amikor felébredünk, és felhúzzák a redőnyt. Vakító érzés. Fájdalmas érzés. Hogyha Krisztus fénye az életünkre világít, azt nem szeretjük. Ezért ellenállunk. Bebújunk a lelkünk barikádjai mögé. Csakhogy abból nem lesz bűnvallás. Nem lesz kegyelem. Nem lesz megújulás.

Sajnos az időnk egy vasárnapi istentiszteleten rendkívül kevés, hogy mindent felsoroljak azzal kapcsolatban, amit a krisztusi úton el kell engedni annak érdekében, hogy a külső életvitelünk is igazodjon a belső hithez. Hiszen nem mindegy, hogy milyen képeket, videókat nézünk meg az interneten, hogy milyen cikkeket olvasunk. Nem mindegy, hogy milyen filmet nézünk meg, vagy éppen milyen zenét hallgatunk. Nem mindegy, hogy milyen társasággal szórakozunk, és milyen formában tesszük ezt. Nem mindegy, hogy az anyagiak terén becsületesek vagyunk, vagy éppen becsstelenség. Nem mindegy, hogy a családi életünk tiszta, példamutató, vagy éppen civakodó, hűtlen. Nem mindegy, hogy a lelkünkbe mit engedünk be, hogy milyen emberekkel vesszük körül magunkat. Az életünk külső dolgainak ugyanolyannak kell lenni, mint amilyen a belső meggyőződésünk.

Ez ugyanis a harmadik lehetőség. Kívül-belül tisztán élünk. Nem csak a lelkiség van rendben, vagy éppen nem csak a külső, hanem a kettő együtt harmonikusan működik. Meg kell tisztítani a tál belsejét, mondja Jézus, hogy aztán a külseje is tiszta legyen. A harmónia tehát belül kezdődik. Soha nem az a megoldás, hogy kívül rendet rakunk, de aztán a belsőt elhanyagoljuk. Egy példával érzékeltetve, ez olyan, mintha egy házaspár úgy oldaná meg a házassági problémákat, hogy időről-időre a külső dolgokban rendet rak. Figyelnek arra, hogy lássák őket együtt, hogy mosolyogjanak egymásra, hogy szeretettől áthatottnak tűnő pillanatokat osszanak meg a közösségi oldalakon, ugyanakkor a szeretet, a megbecsülés, az egymásra figyelés, az áldozatvállalás nincsen meg. Az ilyen házasság nem boldog házasság. A külső rendbe tételétől nem lesz rendben a belső.

A folyamat Megváltónk szerint fordított. Tegyük rendbe a lelkünket. Tisztítsuk meg a szívünket, hogy aztán az életünk is rendeződjön. Vannak olyan esetek, hogy a hitünk erőtlenné válik. Nem olyan intenzív, nem eléggé biztos. Ilyenkor a külső dolgaink is meggyengülnek. Nem tudjuk úgy szeretni a házastársunkat, gyermekeinket, unokáinkat, testvéreinket, mint ahogyan az a krisztusi szeretetből fakad. Gorombák leszünk, vagy egyszerűen csak nem foglalkozunk velük. A megoldás nem az, hogy elkezdünk mosolyogni, meg halkabban beszélni, hanem az, hogy rendezzük Isten előtt a dolgainkat.

Életem végéig nem fogom elfelejteni azt az esetet, ami velem egy kerékpártúra alkalmával történt. Tatáról indultunk Székesfehérvár mellé egy faluba. Végig esett az eső. Voltak, akik gyorsabban mentek, voltak, akik lassabban. A társaság teljesen szétszakadt. Csak telefonon tudtuk tartani a kapcsolatot. Olyan feszültségek gyűltek össze bennem, hogy amikor végre együtt voltunk, akkor nem a bátorítás hangjai hagyták el a számát, hanem a számonkérésé. Sajnos az sem túl halkan. Igazából éreztem, hogy itt nem a társasággal van baj, nem az időjárással, hanem velem. Félrehúzódtam egy sarokba, és imádkoztam. Bocsánatot kértem Istentől, hogy a viselkedésem nem volt méltó hozzá. Kértem, hogy csillapítsa le a rossz érzéseimet, és adjon bátorságot ahhoz is, hogy tudjam rendezni a dolgokat a többiekkel. Amikor ez megtörtént, akkor az esti áhítat előtt odaálltam a társaság elé, és mindenkitől bocsánatot kértem. Elmondtam, hogy ennek nem így kellett volna történnie. A kerékpártúra hátralévő része pedig békésen, csendesen zajlott. Én magamtól erre képtelen lettem volna, de Krisztus rendezte a lelkemet, hogy aztán rendezhessem a külső dolgokat.

Értse mindenki jól ezt a történetet. Nem magamról akartam beszélni, hiszen ha azt tettem volna, akkor a történet végétért volna azzal, hogy leordítottam 35 fiatalt. De a történet Krisztussal mindig újraindulhat. Ővele van lehetőség arra, hogy megtisztítsuk a lelkünket, hogy rendezzük a belsőnket, és aztán az Ő erejével tudjuk rendezni a külső dolgainkat is.

Igazi Krisztus követő életet ugyanis akkor fogunk élni, hogyha Jézus szavait követve megtisztítjuk a tál belsejét, hogy a külseje is tiszta legyen. Forgassuk magunkban ennek az igének a kérdését. Megtisztította már Krisztus a lelkemet?

Amen!